

Монолог Оксани

Марко Кропивницький

ДОКИ СОНЦЕ ЗІЙДЕ — РОСА ОЧІ ВИЇСТЬ. (МОНОЛОГ ОКСАНИ)

Оксана (*не слуха її*). Ви тоді казали, пані, що ви й самі не з високого коліна; що ваш отець був простий міщанин і вас вчив на мідні гроші. Чого ж, тепер ви так пишаетесь? Одначе... що ж це таке я плещу? Чи воно ж до речі? Я не те зовсім хотіла сказати... (*Подумала*). Що ж таке я хотіла? Хіба те, що ваш син любив мене, що вашого сина і я любила...

Наталя Семенівна. А тепер минулося!.. Мертвого з гроба не вертають!..

Оксана. Минулося? Справді минулося? А я наважилась було у одним слові вимовити перед вами усю мою душу, усю мою печаль... Хотіла сказати таке слово, у котрім ви побачили б, як у дзеркалі, всі мої муки, всі рани мого серця!.. "Мертвого з гроба не вертають..." І ви так спокійно і тоді б казали цю приказку, коли б побачили у труні свого єдиного сина?.. А я вже лежу у труні! А моє серце — його серце, моя душа — його душа, моє життя — його життя. Він помер задля мене, і я вже наполовину мертва!.. І все ж таки ані іскорки жалю у ваших очах?.. Пані!.. Я кохала вашого сина!.. У його коханні я кохала увесь мир божий. Він був моєю думкою, моєю молитвою, моїм світом. Одняли його у мене!.. Одняли не душоугуби,

а люди з янгольською душею!.. Ох, страшно ж мені, страшно!.. Серце моє, чи є ти в грудях, чи нема? Я не чую тебе!..

Наталія Семенівна. Мені жаль тебе, Оксано! Що ж робить?

Оксана. Жаль?.. Вам жаль мене?.. Ха-ха-ха! Не треба, не треба мені вашого жалю! Ні, ні, я вас зобідила, я вас зневажила... Простіть мене!.. Я сама не знаю, що кажу... Скажіть, промовте ще раз: "Мені жаль тебе!" Ха-ха-ха! "Мені жаль тебе!" Вмирай, серце!.. Сліпніть, очі!.. Глухніть, мої вуха! Це не материна мова!

Наталія Семенівна (убік). Відкіля вона взялася, хто її сюди привів? (До неї). Ну, пора вже тобі додому.

Оксана. Правда ваша!.. Я вже й надто забарилась...

Наталія Семенівна. Ну, то йди ж собі!

Оксана. Стривайте, ще два слова. Кажуть, що я чарувала панича? Правда!.. Кажуть, що я відьомського кодла. Ох, яка правда! Кажуть, що я хотіла бути панією-дворянкою. От за це то вже й сам панич присягне, що правда. Бачте — я все це вам кажу і не червонію, щоб ви вже певне знали, що у мене стида ані крихотки. Що я, бачте, вже така непутяща, така хвойда зародилась, що й сором не їсть мені очей!.. *(Хапається одною рукою за одвірок, а другою за голову).*

Наталія Семенівна. Ти ледве на ногах стоїш. Присядь спочинь!..

Оксана. Де ж таки я сяду перед панією? Ми до цього не призвичаєні! *(Згодом)*. Нічого... Бачите, вже й одійшла. Живуча я, як гадина!.. *(Здіймає з пальця перстень)*. Це його... паничів перстень. Хотіла було шпурнути його куди-небудь, та пошкодувала, що золотий. А найгірш боялась, що як пришлете грабувати, от тоді-то вже було б сорому надто! І я сама принесла... Натє!.. *(Поклала перстень на стіл)*. Отож всієї розмови, отож всієї поради. *(Іде до дверей)*.

Наталія Семенівна. Стривай, Оксано!..

Оксана *(зупинилась)*. Пора ж і честь знати. Самі мене виганяли, а тепер зупиняєте? Здається, я все сказала?..

Наталія Семенівна. Я хочу тобі віддячити за те, що ти без гвалту і без огласу розв'язала моєму синові руки.

Оксана. Як віддячити? Хіба ви ще не віддячили?..

Наталія Семенівна (виймає хутко з шухляди гроші). Це тобі на придане! (Дає гроші).

Оксана. Щ-о? Дякуйте, пані, що ви його мати! Віддайте ці гроші на подзвіння та на церкву, щоб щодня виймали часточку "за здоров'я" вашої янгольської душі!.. Пані, пані!.. Не в кожного й душогуба здійсмається рука на умираючого, а ви... ви вийняли з моїх грудей серце і, сміючись, краєте, ще й на моїх очах, його на шматки. Не бог вам, пані, душу дав, не мати вас породила! *(Пішла)*.